Αποστολή: καταστρέψτε την οικογένεια

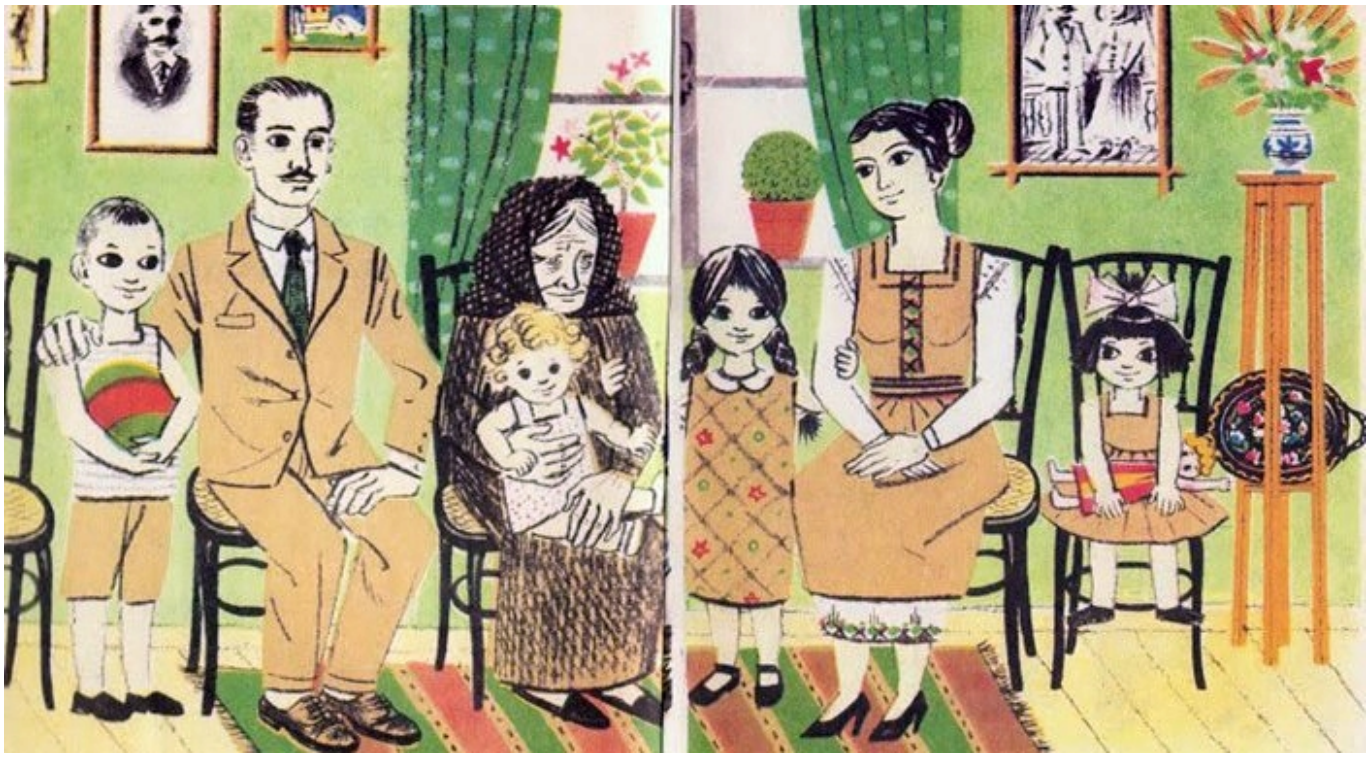

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Το παρόν κείμενο δημοσιεύτηκε πριν από επτά χρόνια. Τώρα που οι μαγαρισιές και η ασέλγεια γίνονται νόμος- «Δεν μπορούμε για λόγους ισότητας και συνταγματικότητας να εξαιρέσουμε τα ομόφυλα ζευγάρια από την αναδοχή'' δηλώνει ένα πτώμα υπουργικό –και παρακολουθούμε την μετατροπή της πατρίδας μας, σε Σόμομα και Γόμορα, τον πλήρη εξευτελισμό του θεοϊδρυτου θεσμού της οικογένειας, καλό είναι να θυμηθούμε τι γράφουν τα σχολικά βιβλία γι' αυτήν. 'Όπως τόσα χρόνια συμβαίνει με την γενοκτόνο μας Τουρκιά, που τα κοπροκάναλα, μας την παρουσιάζουν τάχα και «νοικοκύρη λαό», τον ίδιο λαό που έσφαζε χιλιάδες Κύπριους πριν από 40 χρόνια, κατά παρόμοιο τρόπο, και το τρισάθλιο υπουργείο Παιδείας, μαγαρίζει, με τα βλάσφημα και καρκινογόνα «πνευματικώς» βιβλία και προγράμματά του, τα παιδιά σας ΕΛΛΗΝΕΣ. Ας ακούσουμε τι μας κανοναρχεί το αθάνατο '21 και ας πράξει ο καθείς κατά την συνείδησή του.

«Όταν μου πειράξουν την πατρίδα και τη θρησκεία μου, θα μιλήσω, θα' νεργήσω κι' ό,τι θέλουν ας μου κάνουν»

Στρατηγός Μακρυγιάννης

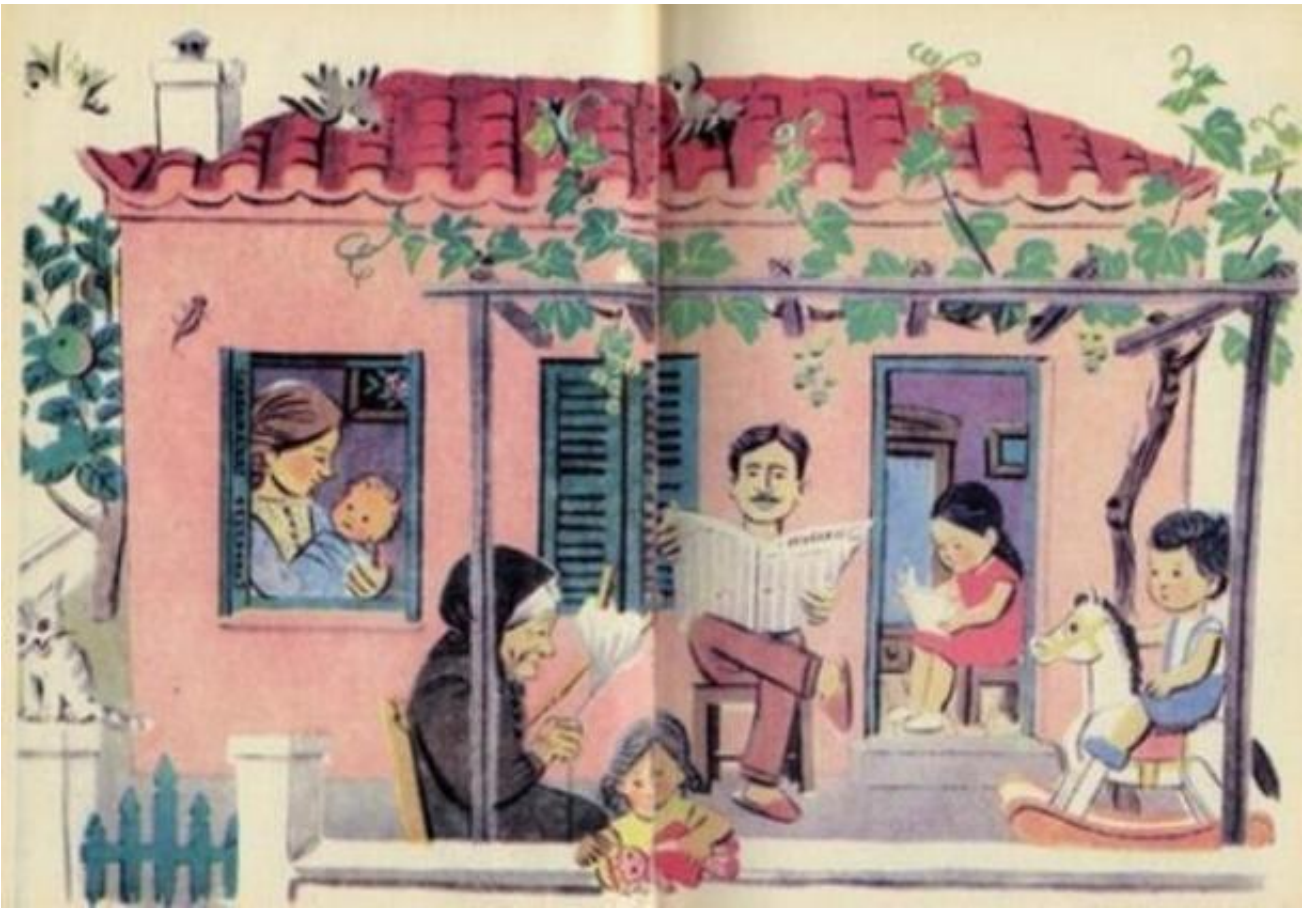

Κάποτε πλησίασε τον τροπαιούχο νομπελίστα μας ποιητή Γιώργο Σεφέρη, ένας ξένος διαπρεπής συνομιλητής, «πειράζων αυτόν και λέγων»: «Μα πιστεύετε σοβαρά ότι είστε πραγματικά απόγονοι του Λεωνίδα και του Θεμιστοκλή;». Απαντά ο Σεφέρης: «Όχι, είμαστε απόγονοι μονάχα της μάνας μας, που μας μίλησε Ελληνικά, που προσευχήθηκε ελληνικά, που μας νανούρισε με παραμύθια για τον Οδυσσέα, τον Ηρακλή, τον Λεωνίδα και τον Παπαφλέσσα, και ένιωσε την ψυχή της να βουρκώνει την Μεγάλη Παρασκευή, μπροστά στο ξόδι του νεκρού Θεανθρώπου».

(Το απόσπασμα περιέχεται στο βιβλίο της Μερόπης Σπυροπούλου, «Οικογένεια ώρα μηδέν», εκδ. «Αρχονταρίκι», σελ. 131). Δεν ξέρουμε αν κατάλαβε ο… «πειραστής» ξένος την απάντηση του ποιητή, ο οποίος εξυμνεί την μάνα τη Ρωμηά και την οικογένεια, πριν αυτή ανοίξει τα πορτοπαράθυρά της και εισβάλλουν στο ευλογημένο καταφύγιο του Γένους, ο μαγαρισμένος αγέρας του δήθεν εξευρωπαϊσμού μας. Και η κρίση «τηγανίζει» και ταλανίζει κυρίως την οικογένεια.

Δεν σκοπεύω να γράψω για την σπουδαιότητα και ιερότητα του οικογενειακού θεσμού. Αυτό ακόμα και οι ανίατα προοδευτικοί το κατανοούν. Το βλέπω στο σχολείο. Για τα δικά τους βλαστάρια γίνονται κέρβεροι. Απαιτούν και πειθαρχία και καλή παιδεία, επιλέγουν τα καλύτερα και ακριβότερα κολέγια. Τις προοδευτικές σαχλαμάρες και ψευτοδημοκρατικότητες τις αφήνουν για τα παιδιά του, δηκτικώς λεγόμενου, κοσμάκη. Και οι αφελείς ζητωκραυγαστές τούς πιστεύουν και τους ψηφίζουν.

Στο βιβλίο «οικογένεια σε κρίση» (συλλογικός τόμος) διαβάζω σ' ένα κείμενο της Ντίνας Πετροπούλου. «*Από την δεκαετία του 1970, το διαζύγιο είναι ένα κοινωνικό φαινόμενο με αυξητική τάση σε όλο τον δυτικό κόσμο. Στις ΗΠΑ για την τριετία 1977-79 ένας στους δύο γάμους κατέληγε σε διαζύγιο, ποσοστό που ανακοινώθηκε και στη χώρα μας 30 χρόνια μετά*».(«Αν θέλεις να δεις την Ελλάδα του μέλλοντος επισκέψου την σημερινή Αμερική», λέει ένα επιτυχημένο ρητό). Στο ίδιο κείμενο περιέχεται και το όνειρο ενός πεντάχρονου παιδιού. Το ρώτησαν τι θα γίνει, όταν μεγαλώσει.

Απάντηση: «Ξέρεις εγώ όταν μεγαλώσω θα γίνω επιστήμονας… μεγάλος επιστήμονας… και θα φτιάξω μια κόλλα, την πιο δυνατή κόλλα του κόσμου… για να κολλήσω την μαμά και τον μπαμπά». Το μικρό παιδί ψάχνει την «κόλλα». Σε τούτο τον τόπο ξέρουμε, ήξεραν οι παλιότεροι – αυτό λέγεται Παράδοση – πως η μόνη «κόλλα», ατσάλινη και συμπαγής, που ένωνε δία βίου το ζευγάρι είναι ο Χριστός.

«*Ένθα ανήρ και γυνή και παιδία και τοις της αρετής συνδεδεμένοι δεσμοίς, εκεί μέσος ο Χριστός*», γράφει ο άγιος Χρυσόστομος. («Εις Γεν.», λόγος Ζ', 5, ΕΠΕ 8,140). Όταν φεύγει ο Χριστός, από το «μέσον» και στην θέση του μπαίνει η καριέρα, η καλοπέραση, η ηδονοθηρία και η αδιαφορία τότε ο όμορφος και «χρηστός ζυγός» του γάμου καταλήγει σε διαζύγιο. (Και ας με συγχωρέσουν κάποιοι -δεν μέμφομαι και δεν κρίνω κανέναν, για τα παιδιά γράφω- σπάνια βλέπουμε στα σχολεία, παιδιά διαλυμένων οικογενειών, στις οποίες υπάρχει αναφορά στο Χριστό και την εκκλησία μας.

Σπάνια βλέπουμε διαζύγια σε πολύτεκνες οικογένειες, γιατί τα παιδιά μεγαλώνουν με το «εμείς» και όχι με το καταστροφικό «εγώ» του μοσχοαναθρεμμένου μοναχογιού ή της μοναχοκόρης. Σκέφτομαι, αν θέλουν τα νέα ζευγάρια να τιμωρήσουν το ελεεινό κρατίδιο του μνημονίου, ας κάνουν πολλά παιδιά. Οι στατιστικές λένε ότι τα περισσότερα παιδιά γεννήθηκαν την περίοδο της Κατοχής, εν μέσω φρικτής και ανείπωτης σκλαβιάς. Με 5-6 παιδιά και φόρους δεν πληρώνεις και εργασία βρίσκεις και ο Θεός βοηθάει. Κατανοώ τις αντιδράσεις. Πώς θα τα μεγαλώσουμε, τι θα απογίνουν, είμαστε άνεργοι, μέλλον ζοφερό. Σε λίγα όμως χρόνια θα διδάσκουμε και θα παίρνουν τα προνοιακά επιδόματα οι οικογένειες και τα παιδιά από το Μπαγκλαντές και το Πακιστάν. Ή μήπως περιμένουμε να λύσει την βραδυφλεγή βόμβα της λαθρομετανάστευσης ο κ. Χρυσοχοϊδης; Όπως το έλυσε στην προηγούμενη θητεία-κοροϊδία του).

Κι αν σήμερα «μες στην ερημιά του κόσμου» έχουμε περισσότερο ανάγκη την οικογένεια, έρχονται τα τρισάθλια κουρελουργήματα «περιοδικά ποικίλης ύλης» -βιβλία γλώσσας- και ευτελίζουν πλήρως τον ιερό θεσμό. Την εποχή του άκρατου ατομισμού και… κανιβαλισμού το «Νέο Σχολείο» τους, επιδιώκει να προσβάλλει και να μειώσει την σημασία που είχε -και έχει ακόμα- ως κοινωνική αξία και πρότυπο στην πατρίδα μας η οικογένεια (με τους δύο γονείς να ζουν μαζί και να φροντίζουν τα παιδιά τους). Πουθενά στα βιβλία αυτά δεν θα βρεις αυτό το εξαιρετικό που γράφει στο βιβλίο του «χάνω το παιδί μου», ο αειθαλής δάσκαλός μας Κωνσταντίνος Γανωτής, ότι «*η οικογένεια είναι μια αγκαλιά προσώπων που αγαπιούνται και αγαπιούνται γι'αυτό που είναι και είναι εικόνες Θεού, γεννημένοι για την αιώνια ζωή στη βασιλεία του Θεού*». (σελ. 76).

Σ' όλο το **Δημοτικό** ελάχιστες αναφορές γίνονται στην οικογένεια και στον ανθρωποποιό ρόλο της. Στην Στ' τάξη, (γλώσσα, β' τεύχος) υπάρχει ενότητα με τίτλο «συγγενικές σχέσεις». Στο κείμενο «*ώρες με την μητέρα μου», διαβάζουμε: Η μαμά μου… με τον μπαμπά μου παντρεύτηκαν από έρωτα στο άψε-σβήσε και οι ευχές που τους έδωσε ο παπάς όταν τους πάντρεψε πραγματοποιήθηκαν. Απόκτησαν καρπόν κοιλίας, δηλαδή εμένα και τον αδελφό μου*». Ρηχή ειρωνεία, απαράδεκτη για σχολικό βιβλίο (σελ. 84). Στο κείμενο «πρέπει να φανώ γενναίος», το μοναχοπαίδι μιας οικογενείας, καλείται να επιδείξει την εξής γενναιότητα: να πάει διακοπές μόνο του, για να περάσουν οι γονείς του, προφανώς, καλύτερες διακοπές, χωρίς τις δεσμεύσεις από την παρουσία του μικρού τους παιδιού (σελ. 89).

Στο επόμενο κείμενο με τίτλο «μία οικογένεια ανάμεσα στις άλλες», αφού περιγράφει ένα παιδί, τρίτης δημοτικού, τα «είδη» των οικογενειών (πυρηνική, μονογονεϊκή, «ξαναπαντρεμένων») στο τέλος το παιδί αποφαίνεται: «*Όταν μεγαλώσω και κάνω δική μου οικογένεια, δεν ξέρω ακόμα πώς θα μοιάζει…*». (Το κείμενο είναι από το περιοδικό «ερευνητές», της εφ. «Καθημερινή»). Ολόκληρη ενότητα, χωρίς ένα κείμενο προβολής μιας φυσιολογικής οικογένειας. Πλήρης καταρράκωση του θεσμού και σαφές «δίδαγμα» στα παιδιά: δεν υπάρχει οικογένεια, «να είσαι ο εαυτός σου», μην ελπίζεις σε παρωχημένα πράγματα.

Στο **Γυμνάσιο** τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα. Εδώ κυριαρχούν κείμενα καταθλιπτικά, ακατάλληλα για παιδιά, διασύρονται οι γονείς, απαξιώνεται πλήρως η παραδοσιακή, «ομαλή» οικογένεια. Στα «κείμενα νεοελληνικής λογοτεχνίας», Α' γυμνασίου, στο διήγημα του Λ. Τολστόι, με τίτλο «*Ο παππούς και το εγγονάκι*», ο γιος και η νύφη φέρονται βάναυσα και απάνθρωπα στον ανήμπορο γέρο-πατέρα, έως ότου μαθαίνουν από τον μικρό εγγονό να του φέρονται σωστά. Στην σελ. 45 στο κείμενο «Νινέτ» της Ζωρζ Σαρή περιγράφεται, κατά την εισηγητική σημείωση της συγγραφικής ομάδας, «*η αδυναμία επαφής των γονιών με τα παιδιά τους και με τις ενοχές που συχνά αισθάνονται αυτοί», όπως και «η κρίση ταυτότητας, την αγωνία, δηλαδή, του παιδιού για την καταγωγή του, τους γονείς, τις ρίζες του*».

Στην σελ. 49, στο απόσπασμα με τον τίτλο «*Τα πράγματα στρώνουν περισσότερο*», από το μυθιστόρημα «Η εποχή του υακίνθου», της Τούλας Τρίγκας, η ηρωίδα, ένα νεαρό κορίτσι, καταγράφει τις εμπειρίες της από το διαζύγιο των γονέων και το δεύτερο γάμο της μητέρας της, βλέπει θετικά το γεγονός αυτό, εκφράζει μάλιστα τις θετικές εντυπώσεις της και στον (φυσικό) πατέρα της (τηλεφωνικώς).

Στα «Κείμενα» της Β' γυμνασίου, στο κείμενο «Από το ημερολόγιο της Άννας Φρανκ» (σελ. 48), ο μαθητής θα διαβάσει: «*περισσότερο απ' τους άλλους, η μητέρα, με το χαρακτήρα της και τα ελαττώματά της, μου πλακώνει την καρδιά. Δεν ξέρω πια τι στάση να κρατήσω· δε θέλω να της πω βάναυσα πως είναι παράλογη, σαρκαστική και σκληρή*».

Κείμενα απαισιόδοξα, παιδαγωγικά ναυάγια, που ελάχιστα συνάδουν με την δροσιά, και την χαρά που πρέπει να προσφέρουμε στην «άνοιξη» της ζωής, στην νιότη του γυμνασίου. Στην σελ. 52 «φιλοξενείται» κείμενο με τίτλο «Οι Κυριακές στην θάλασσα», πρωταγωνιστούν τρία κορίτσια, που οι γονείς τους είναι διαζευγμένοι. Ένα από τα κορίτσια εκθέτει τις αιτίες του διαζυγίου. Μιλά για τον πατέρα της: «*Φαίνεται ότι στο παλιό μας σπίτι τον καιρό που ζούσανε με την μητέρα οι δουλειές του το ίδιο τον απασχολούσανε. Ήταν ίσως η κύρια αιτία που χωρίσανε. Αυτό, και το ότι μπορούσα να καταλάβω πώς ένας άνθρωπος κάνει απιστίες. Τώρα το κατάλαβα*». Μάλιστα. Και εμείς καταλαβαίνουμε γιατί επιλέγονται τέτοια κείμενα για 13χρονα και 14χρονα παιδιά. Στη σελ. 42 άλλο απαισιόδοξο κείμενο με τίτλο «Η μάνα», εντελώς ακατάλληλο για παιδιά, στο οποίο ο πατέρας θύμωνε και ξυλοφόρτωνε άγρια τα παιδιά, όταν τον ξυπνούσαν πριν από την ώρα του» και η σύζυγος-μητέρα, που έκανε τα πάντα, ανεχόταν την συμπεριφορά του άντρα της και «ήταν ικανοποιημένη γιατί της έφτανε να γνωρίζει συχνά όλο τον πόθο του άντρα, να πιάνει παιδί μ' αυτόν, να γεννάει…».

Θα μπορούσα να συνεχίσω, όπως για παράδειγμα με εκείνο το «εξαιρετικό», που περιέχεται στην «Νεοελληνική Γλώσσα», της γ' γυμνασίου, όπου ο δύσμοιρος φιλόλογος καλείται να διδάξει το γνωστό τραγούδι των Κατσιμιχαίων «Don't worry be happy», το οποίο είναι κατάλληλο για οινόφλυγες, μεταμεσονύκτιους θαμώνες διασκεδαστηρίου και όχι για τάξη σχολικού διδακτηρίου. Παραθέτω την πρώτη στροφή:

«Άμα ξυπνήσεις και έχεις βγάλει ουρά,
αν κοιταχτείς και έχεις βγάλει βυζιά
don't worry be happy.
Άμα η κόρη σου σε λέει μπαμπά ενώ ο γιος σου
σε φωνάζει μαμά
don't worry be happy…».

Αυτά τα «ωραία» βγαίνουν σήμερα από τα σχολεία. Πνίγονται, ασφυκτιούν τα παιδιά από τις αναθυμιάσεις. Αντί για το «μάννα» της εξαίσιας παράδοσής μας, τα ποτίζουμε χολή, τα τρέφουμε με ακαθαρσίες. Μία Πνευματική Γενοκτονία, την οποία επιτρέπουμε, γιατί από Έθνος με ήθος

θυσιαστικό και αντιστασιακό, καταντήσαμε, αξιολύπητο, δειλό σκορποχώρι. Εσχάτη ώρα εστί, να βρούμε τον εαυτό μας, να καθαρίσουμε την Ελλάδα από τις ανθρωποκάμπιες που την μαραζώνουν.

26.04.2018

Πηγή: www.antibaro.gr/